

על כל האברים אז צריך להקז דם משתי הזרועות. **אוֹף הֵכִי, אִי אֶסְגִּיאוּ חֹבִין יִקְרִין עַל עֲלָמָא, בְּדִין כָּל זַפְאִין אֶלְקוֹן, לְמִיָּהב אֶסְוֹתָא עַל כָּל דָּרָא** וכך הוא כאן, שאם התרבו חטאים כבדים וקשים על העולם אז בזה צריכים כל הצדיקים להתייטר בכדי לתת רפואה לכל הדור. **אַבְל בְּזִמְן דְּלֹא אֶסְגִּיאוּ כָּל כֶּד, בְּדִין חָד זַפְאָה אֶלְקִי, וְשָׂאֵר צְדִיקָיָא בְּשָׁלָם** אבל בזמן שלא התרבו העוונות ביותר אז בזה די שרק צדיק אחד ילקח ושאר הצדיקים יחיו בשלום, **וְהָא לָא אֶצְטְרִיךְ עֲלָמָא דִּילְקוֹן כְּלָהוּ. אֶתְסִיאוּ עָמָא. אֶתְסִיאוּ צְדִיקָיָא** מאחר שלא צריך שילקו כל הצדיקים כי ע"י שלוקה רק צדיק אחד נרפא העם ועי"כ נרפאים כל שאר הצדיקים. **וְלִזְמָנִין דְּכָל יוֹמִיָּהוֹן קְיַיְמִין בְּמִרְעִין, לְאַגָּנָא עַל דָּרָא. מִיתוּ, הָא אֶתְסִי כָּלָא, וְאֶתְכַפֵּר** ופעמים שכל חייו של הצדיק הוא עומד בחולאים בכדי להגן על הדור, ואם מתים הצדיקים אז הרי כל הדור נרפא ומתכפר להם עונותיהם. **לִזְמָנִין דְּחֹבִין אֵינוֹן יִקְרִין יִתִּיר** והוא כאשר העוונות הם כבדים וקשים מנשוא שאז צריך שימות הצדיק בכדי שיתכפר לכל הדור בסוד

מיתת נדב ואביהוא.

רבי אבא שאל את רשב"י מה הענין שישראל בזמן עבודתם ולימודם מתנענעים לכאן ולכאן

קָמְנָא וְאֶזְלָנָא. וְתוֹקְפָא דְּשִׁמְשָׁא הָוָה יִתִּיר, וְדַחִיק לָן בְּאוֹרְהָא ואמר רבי אבא לרבי יוסי שאז אני ורשב"י קמנו והלכנו ואז

הלימוד היומי

לע"נ רז בן דליה ז"ל

תוקף השמש היה חזק ביותר ודבר זה דחק אותנו ביותר בדרך. **חֲמִינָן אֵילָנִין בְּמִדְבָּרָא, וּמִן תְּחוֹתֵיהוּ** ובתוך כך ראינו אילנות במדבר שהמים עוברים תחתיהם. **יְתִיבְנָא תְּחוֹת חָד טוּלָא דְאֵילָנָא דְמִדְבָּרָא** ואז ישבנו תחת צל של אילן אחד שבמדבר. **שְׁאֵילָנָא לִיהּ, מָאִי הָאִי דְכָל עַמִּין דְּעֵלְמָא לָא עֲבָדִין נְעֻנְעָא, אֲלָא יִשְׂרָאֵל בְּלַחוּדֵיהוּ** ושאלתי את רשב"י מהו הדבר הזה שכל שאר העמים לא מתנענעים בעבודתם אלא רק ישראל לבדם, **דְּכֵד לְעֶאֱן בְּאוֹרֵיתָא, מְתִנְעֵנְעֵן הָכָא וְהָכָא, בְּלָא לְמוֹדָא דְּבֵר נֶשׁ בְּעֵלְמָא, וְלָא יִכְלִין לְמִיקָם בְּקִיּוּמֵיהוּ** [צ] כי הנה כאשר ישראל עוסקים בתורה הם מתנענעים

אור הרשב"י

והוא רחמנא ליצלן כעבודה זרה שעושה תנועה שאינו חלק אלקות כי אם מחמת שאהב התנועה שראה מחבירו ותמצא חן בעיניו וזה אינו יודע שזה היה מחמת החלק אלקות השרוי' בהאבר לזה הטעם התנועה מתוקה ומצאה חן בעיניו. אבל לא מחמת התנועה עצמיות, כי אם מכח הנשמה השרויה בה והוא עושה בלא שכל ובלא כוונה, כי אם מחמת יפה התנועה ואם כן הוא עובד להתנועה ועושה האבר שעושה בה התנועה כמסכה לעבוד האבר ההיא. וזה הוא אל תפנו אל האלילים אל תפנו אל מדעתכם כו', שאלהותכם אשר חלק לכם הבורא בחסדו היא הנשמה הקדושה אל תפנו מכם. ואלקי מסכה לא תעשו לכם, פירוש לא תעשו לעצמכם כמסכה בתנועות כוזבות שאין בהם

[צ] ובענין זה איתא בנועם אלימלך ויקרא פרשת קדושים וז"ל: אל תפנו אל האלילים (יט, ד). (בגמרא (שבת קמט א) אמרו אל תפנו אל מדעתכם: נראה פירושם על פי שכתב בספרים שבכל אבר או תנועה שאדם עושה בה מצוה או דבר קדושה או הנשמה שורה באבר ההיא וכשהנשמה שורה באותה האבר אז האבר מתנועע מכחם ומחמת זה נראית התנועה בחוץ וזה משתנה באדם לפי מעשיו הם תנועותיו ובשביל זה התנועות של הצדיקים מתוקים וטובים לרואיהן, כי מכח הנשמה היא התנועה והנשמה היא חלק אלוה ממעל. אשר כל הטוב בו ולזה כשאדם עושה תנועות חבירו אינה מקובלת לשום אדם מחמת שאינו שלו ולא היה נשמתו באבר ההיא כשעשה התנועה והיא בלא קדושה

לבאן ולכאן בלא שום לימוד והרגל מאיזה שום אדם בעולם ובלימודם הם לא יכולים כלל

לעמוד על קיומם בלא נענוע.

נשמות ישראל העובדים את הקב"ה הם כדוגמת המלכות שהיא לא שוקטת כלל
אמר לי, אדברתן מלתא עלאה, ובני עלמא לא ידעין,

ולא משגיחין והשיב לי רשב"י שהזכרת לי סוד עליון שבני העולם לא

יודעים אותו ולא מתבוננים בו. יתיב שעתא ובכה, אמר, ווי לבני

נשא דאזלין כבעירי חקלא, בלא סוכלתנו ואז ישב רשב"י

שעה אחת ובכה, ואמר אוי להם לבני האדם שהם הולכים כבהמות השדה בלא דעת כלל.

במלה דא בלחודוי אשתמודען נשמתהון קדישין

דישראל, בין נשמתהון דעמין עובדי עבודת פוכבים

ומזלות כי בסוד זה בלבד יהיו ניכרים הנשמות הקדושות של ישראל בין שאר הנשמות

של העמים העובדים עכו"ם. נשמתהון דישראל אתגזרו, מגו

בוצינא קדישא דדליק כי הנה נשמות ישראל נחצבו מתוך אותו המאור

הקדוש שדולק שהוא סוד המלכות הנקראת נר, דכתוב, (משלי כ) נר יהוה

נשמת אדם שעל כך נאמר נר ה' שהיא המלכות ממנה נשמת אדם. והאי נר

בשעתא דאתאחר (נ"א דאתדליק) (דף רי"ט ע"א) מגו אורייתא

דלעילא, לא שכיך נהורא עליה אפילו רגעא וזה הנר בשעה

אור הרשב"י

חיות אלקות כי אם תעשו בדעתכם ובכוונה. האלהות שהיא הנשמה הקדושה השרויה

וזה היא אני ד' אלקיכם, רצה לומר מכת בכם.

הלימוד היומי

לע"נ רז בן דליה ז"ל

שהוא נדלק מתוך ז"א הנקרא תורה העליונה אין אורו נשקט כלל ואפילו לא רגע אחד.
וְרָאָה דָּא, (תהלים פג) אֱלֹהִים אֶל דָּמִי לָךְ וסוד הדבר הוא במה שכתוב
 'אלהים אל דמי לך', דהיינו שהמלכות הנקראת אלהים היא לא דוממת כלל. **כְּגֹוֹנָא**
דָּא פְּתִיב, (ישעיה סב) הַמְזִכִּירִים אֶת יְהוָה אֶל דָּמִי לָכֶם,
לֹא שְׂכִיכוּ לְכוֹן וכדוגמת כך נאמר 'המזכירים את ה' אל דמי לכם', דהיינו
 שנשמות ישראל העובדים את הקב"ה הם כדוגמת המלכות שהיא לא שוקטת כלל מאחר
 שהם תולדותיה (רמ"ק). **נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא פִּיּוֹן דְּאִתְאַחַדָּא גּוֹ**
פְּתִילָה, הֵהוּא נְהוֹרָא לָא שְׂכִיךְ לְעֵלְמִין, אֱלָא
מִתְנַעֲנַע נְהוֹרָא לְכָאן וּלְכָאן, וְלֹא מִשְׁתַּכִּיךְ לְעֵלְמִין
 והנה אור הנר מכיון שהוא נאחז בתוך הפתילה אז אין אורו שוקט על מקומו כלל אלא
 מתנענע אורו לכאן ולכאן והוא אינו שוקט ונח לעולמים.

ישראל שנשמותיהם מאור הנר של המלכות

כְּגֹוֹנָא דָּא, יִשְׂרָאֵל, דְּנִשְׁמַתֵּיהּוּ מִגּוֹ הֵהוּא נְהוֹרָא
דְשִׁרְגָא וכך הוא אצל ישראל שנשמותיהם נחצבו מתוך אותו המאור של נר המלכות,
פִּיּוֹן דְּאָמַר מֶלֶךְ חֲדָא דְּאוֹרֵייתָא, הָא נְהוֹרָא דְּלִיק,
וְלֹא יִכְלוֹן אֵינּוֹן לְאַשְׁתַּפְּכָא, וּמִתְנַעֲנַע לְכָאן וּלְכָאן,
וְלְכָל סְטָרִין שמכיון שהם אומרים תיבה אחת בתורה אז מיד אור התורה נדלק בסוד
 'הלא כה דברי כאש' והוא מתלהט בקרבם והם לא יכולים לשקוט על מקומם ולכן הם
 מתנענעים לכאן ולכאן ולכל הצדדים. **כְּנְהוֹרָא דְשִׁרְגָא, דְּהָא (משלי ב)**